

Sygn. akt I UK 24/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania Z.M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 czerwca 2016 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...]. oddalił apelację Z.M. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 11 lutego 2016 r., XI U [...], oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. (organ rentowy) z 9 maja 2014 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów. W ocenie wnioskodawcy nieprawidłowa wykładnia przepisów prawa materialnego doprowadziła do uznania, że wnioskodawca w okresie od 25 stycznia 1974 r. do 15 sierpnia 1976 r. nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecnictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, Legalis nr 235661; z 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, Legalis nr 277581, z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43).

Przedstawiony przez pełnomocnika wnioskodawcy wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., zawarty dopiero w piśmie uzupełniającym uprzednio złożoną skargę kasacyjną, nie spełnia wymagań przedsądu, już chociażby z tego względu, że nie wskazuje, które przepisy prawa materialnego wymagają wykładni, skupiając się jedynie na prezentacji stanu faktycznego sprawy i odczuć wnioskodawcy, odnośnie odmowy zaliczenia mu wskazanego okresu pracy, jako pracy w warunkach szczególnych. Przedstawione uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do kontestowania ustaleń faktycznych, na których opiera się wyrok Sądu drugiej instancji, a którymi Sąd Najwyższy jest związany. Nie przedstawia także żadnej argumentacji, która pozwalałaby przyjąć – na etapie przedsądu – że stanowisko Sądu drugiej instancji w przedmiocie tej przesłanki emerytury w wieku obniżonym, jaką jest wykonywanie pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pozostaje w opozycji do utrwalonego orzecnictwa Sądu Najwyższego w tym obszarze. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odwołuje się do podstaw skargi, ani nie

wykazuje rozbieżności w orzecznictwie sądowym. Pomija także całkowitym milczeniem wieloletni dorobek orzeczniczy Sądu Najwyższego w zakresie sposobu rozumienia przesłanki wykonywania pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie uwzględnia także, że przy ubieganiu się o emeryturę w wieku obniżonym podstawowe znaczenie ma branżowy charakter wykazu stanowisk uprawniających do emerytury w wieku obniżonym.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.